

Terapie integrativă pentru vârstnici la Spitalul Providența

Se deplasează cu greutate, purtând în picioare diagnostice precum osteoporoză, gonartroză, coxartroză sau alte afecțiuni sistemice. Cele mai multe sunt persoane trecute de 70 de ani și își împărtășesc poveștile de viață, greutățile și bucuriile la întâlnirile grupului de terapie integrativă derulate în cadrul Spitalului Providența din Iași. „Dorul doare mai mult decât orice boală. Și singurătatea. Mai ales singurătatea”, aceasta au mărturisit, în cuvinte diferite, Maria, Veronica, Elena sau Ana, în timp ce pe Ioan sau Constantin îi macină mai ales sentimentul neputinței. Au numărat ani, au adunat tristeți, bucurii, împliniri, au muncit pentru ei, dar mai ales pentru copii, iar acum își poartă cu demnitate bolile și durerile. Împărtășindu-le și altor asemeni, parcă devin mai suportabile și mai ușor de dus. Bolnavii internați la Spitalul Providența pentru recuperare sau pentru ameliorarea unor afecțiuni, pentru diagnostic ori pentru control nu se bucură doar de profesionalismul cadrelor medicale, ci și de grija celorlalți specialiști.

În încercarea de a aduce cât mai multă mângâiere și a oferi soluții punctuale, aici

funcționează un grup de terapie integrativă care propune pacienților activități terapeutice asociate actului medical: educație nutrițională, psihoterapie individuală și de grup, grup de suport social și seminarii de spiritualitate creștină. Toate acestea deoarece spitalul promovează medicina integrativă creștină ce tratează omul ca pe un întreg: o creație a lui Dumnezeu ce cuprinde, pe lângă trup, și suflet. „Ne dorim ca persoanele care se internează la noi, pe lângă toată atenția cadrelor medicale și terapia specifică, să beneficieze și de un sprijin real pentru celelalte probleme cu care se confruntă, inevitabil, atunci când suferă de o afecțiune trupească. Pot avea nevoie de îndrumare spirituală și psihologică, de sfaturi nutriționale sau de informații care să-i ajute să depășească anumite bariere sociale”, ne mărturisește, în timp ce sala se umple încet-încet de participanți, Emilia Gheorghiasa, asistent social la Spitalul Providența din Iași.

Bătrânii suferă înainte de toate de singurătate

Cei mai mulți pacienți se deplasează cu dificultate, semn că se confruntă nu doar cu vârsta înaintată, ci și cu afecțiuni precum coxartroză, gonartroză, diabet sau diferite tipuri de artrită. „Le-am dus pe toate pe picioare, iar acum au obosit și ele, săracele”, spune mai în glumă, mai în serios, una dintre persoanele vârstnice sosite la întâlnirea cu asistentul social, înainte de a-și ocupa, cuminte, locul la o masă rotundă.

Fiecare își găsește, după putință, calea, percepe în mod diferit boala, durerea și de multe ori se poate simți dezarmat și dezorientat în fața unei încercări precum boala trupească. Întâlnirile acestea cu psihologul, nutriționistul, asistentul social și preotul capelan au rolul de a comunica și împărtăși diferite trăiri, diferite moduri de a trece peste boală, de a se cunoaște mai mult pe sine ori de a deveni mai atenți la suferințele semenilor.

Totuși, după cele aproape două ore ale atelierului organizat de asistentul social al spitalului, concluzia a fost că vârstnicii noștri, cu mai multă sau mai puțină boală, suferă în primul rând de singurătate. Iar în lipsa copiilor și a nepoților își găsesc mângâierea îngrijind o floare, mergând la biserică ori oferindu-și ajutorul, potrivit puterilor, micii comunități în care trăiesc. Totodată, bunicii și bunicele noastre sunt și liant între două lumi, îngrijindu-se nu doar de cele pământești, ci și de sufletele plecate, „care au nevoie de rugăciunile noastre”, după cum întărește doamna Ana.

Ajunși la spital pentru recuperare, control sau diagnostic, vârstnicii noștri simt nevoia să vorbească, să mărturisească bune și rele și simt o mare ușurătate când sunt ascultați. Și i-am ascultat cu mare luare aminte, iar în Anul omagial al pastorației persoanelor vârst-nice cu atât mai mult trebuie să le facem cunoscute nu doar poveștile, ci și povețele, nu doar bucuriile, ci și tristețile: se simt uneori

neputincioși, nu se mai simt apreciați și utili societății și comunității în care trăiesc.

Mărturiile pacienților

Veronica, Iași: „Am trecut prin multe în anul 2021, soțul meu s-a dus în trei zile și, chiar dacă și-a dorit să moară deoarece se chinuia cu multe afecțiuni și nu voia să mă chinuie pe mine, mi-a fost foarte greu. Am primit sprijin moral de la nepoții mei, strănepoți, chiar dacă sunt departe de mine, comunicarea este acum ușoară și mi-au fost aproape, sufletește cel puțin. Am vecine bune, care mi-au acordat sprijinul lor, atât cât s-au priceput și ele, iar faptul că merg la biserică, mă eliberez de povară, mă alină. Trec mai ușor peste suferințele mele trupesti și sufletești și pentru că mai merg în pelerinaje, vizitez locuri noi, dar mai ales pentru că am activitate. Chiar dacă sunt la pensie, am peste 70 de ani, eu încă lucrez, sunt președinte de scară și caut mereu soluții pentru problemele ivite în bloc. Deoarece locuiesc la oraș, după ce îmi termin de îndeplinit toate atribuțiile, neavând alte treburi în afara celor casnice, mă pun la curent cu tot ce se întâmplă în lume, am învățat să folosesc calculatorul și presa o citesc de pe internet. Astfel, sunt conectată la tot ce înseamnă viața politică, socială și acest lucru îmi face bine”.

Elena, 73 de ani: „Mi-au plecat fetele în străinătate, nepoatele și ele tot în străinătate ca să studieze și m-am trezit deodată singură. Am plâns ani după ele, însă m-am obișnuit și cu gândul că trebuie să fiu puternică nu doar pentru mine, ci și pentru ele, ca să mă găsească tot aici când se întorc an de an. Îmi umplu timpul cu grădinița de flori, unde am plantați peste 50 de trandafiri de mai multe soiuri, și tot ce se mai face pe lângă casă într-o gospodărie, însă florile sunt cele care îmi încântă ochii și inima. Bineînțeles că mă năpădește dorul, care mă seacă la inimă, dar merg mai departe cu gândul la ei și la Dumnezeu. Mă bucură în schimb că și-au găsit drumul lor, că au un serviciu și își câștigă în mod cinstit pâinea. Bucuria revederii este la fel de mare cum e scârba (supărarea, n.r.) când pleacă din nou... în rest mă însoțesc cu Dumnezeu, merg la biserică, mă rog pentru copii și nepoți, mai vin aici la recuperare, unde sunt îngrijită cu multă afecțiune, împărtășim cu ceilalți bolnavi de salon bucurii, tristeți”.

Ana: „Vin la Spitalul Providența din 2016, la fiecare șase luni, când durerile sunt mari, vorbesc cu doamna doctor la telefon, mă sfătuiește, îmi mai schimbă un medicament, comunicăm foarte bine, iar acest lucru îmi dă încredere. Simt că îmi pasă de mine. Trebuie să mulțumim și pentru bine, și pentru rău. Chiar anumite situații rele ne pot aduce un echilibru în viață”.

Ioan, 73 de ani, Bivolari: „În anul 2000, pensionar pe caz de boală fiind, cu diferite boli și cu șase copii, m-am încumetat să înfiez o fetiță. A spus părintele în biserică, am mers acasă și am discutat cu soția, am vorbit și cu copiii, le-am cerut acordul, și

am adoptat o fetiță de doi ani care era încă în scutece. Am îngrijit-o ca pe copiii mei, însă la vârsta de 8 ani a început să aibă momente de răzvrătire, făcea multe lucruri care mă întristau și nu credeam că voi ajunge la un liman cu ea. Era doar un copil, a fost un stres continuu, pentru că eram responsabili de ce se întâmpla cu ea, purta numele nostru. La 14 ani și-a revenit total, iar acum, la 20 și ceva de ani mă bucur de ea, e cuminte, la locul ei, mă bucură că sunt ca frații cu ceilalți șase, are serviciul ei, își strânge bănuțul ei și chiar ne ajută și pe noi. Vorbim zilnic la telefon, ne vedem foarte des și sunt mulțumit că are o viață bună”.

Constantin, Iași: „Umărul acesta mă deranjează, nu mai pot face anumite treburi, sunt neputincios din cauza unui braț pe care nu-l pot folosi la fel ca odată, dar încerc să depășesc și să mă mobilizez”.

Saveta, 80 de ani, jud. Botoșani: „Am opt copii, dintre care o monahie și un monah. Eu mulțumesc lui Dumnezeu că văd în fiecare dimineață lumina zilei. În momentele grele pe care, ca tot omul, le-am avut de-a lungul vieții, m-au întărit credința și munca. Și la 80 de ani mă încăpățânez și tot mai mișc: prin casă, prin grădină, tot fac treabă, atât cât pot, însă nu pot sta”.

Maria, Iași: „Bucuria și alinarea mi le extrag din Sfânta Împărtășanie, iar când am o problemă, o strig pe Maica Domnului să nu mă lase. Și având această credință în Dumnezeu, mă simt mai ușoară și trec mai departe”.

Servicii medicale gratuite pentru persoanele vulnerabile

Prin grupul de suport se dorește sprijinirea persoanei aflate în dificultate nu doar din punct de vedere medical, ci și ca urmare a situației de boală pe care bolnavul o traversează. „Durerea este simțită în trup, în schimb, suferința este o stare de tulburare a sufletului resimțită atunci când apar evenimente care amenință integritatea persoanei. Această echipă multidisciplinară completează activitatea medicală și oferă pacienților posibilitatea îmbinării terapiei pentru trup cu o îngrijire profundă a sufletului”, dezvăluie pr. Constantin Cătălin Puiu, preot capelan la Spitalul Providența și unul dintre membrii grupului de terapie integrativă, din care mai fac parte Mirela Zetu – psiholog, Mihaela Brebu – specialist nutriție și dietetică, Emilia Gheorghiasa – asistent social.

Pacienții nu sunt consiliați doar cum să accepte un diagnostic, cum să lupte cu boala și să treacă peste încercările vieții, ci primesc și informații utile care să le faciliteze accesul la anumite servicii oferite de alți prestatori sociali atunci când se întorc în comunitate (primărie, direcția de asistență socială etc.). „Sunt persoane care se confruntă cu dificultăți financiare, persoane văduve, mame singure, persoane cu handicap, care nu au posibilitatea să plătească serviciile cu plată (nedecontate prin Casa Națională de Asigurări de Sănătate, n.r.) și atunci venim noi în sprijinul lor prin Fundația Providența, întocmim un dosar social și astfel facilităm accesul la serviciile medicale în cadrul spitalului și nu numai”, ne-a spus Emilia

Gheorghiasa, asistent social în Spitalul Providența din Iași.

Beneficiile grupului de terapie integrativă

Întâlnirile în cadrul grupului de terapie integrativă au debutat în anul 2019, însă, din cauza pandemiei de COVID-19, acestea au fost suspendate până în vara anului trecut, când au fost reluate. Preotul, psihologul, asistentul social și specialistul în nutriție constituie echipa de terapie integrativă a Spitalului Providența, care completează activitatea medicilor și a celorlalte cadre medicale.

Întâlnirea cu psihologul oferă cadrul potrivit pentru cunoașterea de sine și diminuarea temerilor asociate bolilor, dezvoltarea abilităților de comunicare și empatizare, precum și deconectarea de la suferințele și greutatea curente (consiliere individuală și de grup), iar asistentul social îi ajută pe bolnavi să găsească modalitățile pentru a face față suferinței asociate stării de boală și a primi suport în cadrul grupului de sprijin.

Specialistul în nutriție contribuie la depistarea pericolelor unei alimentații greșite, la cunoașterea beneficiilor unei diete echilibrate și chiar la realizarea unor rețete de mâncăruri sănătoase.

În cadrul seminariilor de spiritualitate, participanții aprofundează diverse aspecte ale credinței creștine, caută și găsesc, cu ajutorul preotului capelan, un sens de ordin spiritual al suferinței, așezând-o înaintea lui Dumnezeu în timpul rugăciunilor și slujbelor de la capela spitalului. În fiecare miercuri are loc slujba Sfântului Maslu, la care sunt așteptați toți pacienții deplasabili.

S... medicina integrativă creștină ce
tratează omul ca întreg: trup și suflet.

chipa Grupului de Terapie Integrativă
vă propune următoarele...

„Cel ce rabdă bolile și mulțumește, primește
cunună de mucenic.”

Sf. Ioan Gură de Aur

